

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma Bvllarii Earvmve Svmmorvm Pontificvm
Constitvtionvm Qvae Ad Commvnem Ecclesiae Vsvm post
volumina Iuris Canonici, vsq[ue] ad Sanctissimum D. N.
D. Pavlvn Papam V. emanarunt**

Quaranta, Stefano

Venetiis, 1619

Simonia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10793

cum onere celebrandi certas Missas, teneatur illas tempore infirmitatis per alia celebrari facere, adeo quod si id negligeret Capellaniae redditus suos facere nequiret, late tradit Petr. Navar. lib. 2. de restit. nu. 210.

SIMONIA.

PRAETER Summissas sciendum est, quod ultra committentes Simoniam realem in ordine, & beneficio ac mediatores, ut in extravag. com. Pauli Secundi de Simon. declarata per Nau. in Man. confess. c. 27. sub num. 106. per Card. Paris. in consil. 29. nu. 12 & infra volu. 4 per Addentes ad Diaz. in pract. cri. can. c. 91. & late per Io. Guttier. lib. 1. canon. q. c. 9. eius pena fuerunt innovata, & ampliata per Pium V. ut patet ex constit. edita Kal. Aprilis 1566. fol. 924. in Bulla incip. Cum primum, & infra.

Pij V.

Ut simoniace prauitatis labes prorsus aboleatur, constitutiones Antecessorum nostrorum contra Simoniacos editas, & praesertim Pauli II. inuolabiliter obseruari mandamus, & delinquentes tam in sacrorum ordinum receptione, quam in beneficiorum asecutione, statutis etiam inferius penis nostra auctoritate affligi volumus. Quicumque igitur detestabile crimine Simoniacae prauitatis commissus, convictus fuerit in consequendis ordinibus, eo ipso sit ab illorum executione per decennium sine spe dispensationis suspensus, & per annum carceribus mancipetur. Qui dignitates ecclesiasticas simoniace acquisierit, illis sit ipso iure priuatus in futurum inhabilis ad eas, & quascunque alias obtinendas. Qui beneficium, aut officium ecclesiasticum simoniace adeptus fuerit, illis sit ipso iure priuatus, & ad fructuum omnium, quos perceperit restitutionem teneatur, & perpetuo sit inhabilis ad ea & quaecunque alia beneficia ecclesiastica obtinenda. Si quis autem tale crimen pluries commisisse convictus fuerit, praeter supradictas penas etiam corporaliter puniatur, & ab ordinibus ecclesiasticis degradatus a fidelium consortio eiciatur. Qui vero ordines, & beneficia simoniace contulerint, penis a iure statutis puniantur cuiuscunque gradus, conditionis, & dignitatis etiam si Episcopi, Archiepiscopi, vel maioris fuerint. Caveant praeterea quicumque, ne in sacramentorum exhibitione Simoniacum aliquid faciant, alioquin grauissime puniantur per locorum ordinarios, qui huiusmodi criminis reos cum maxima severitate coercere procurent iuxta Conc. Trid. statuta.

Sixti V.

Sixtus Quintus alias penas addidit contra promouentes, & promotos ad ordines simoniace etiam in prima tonsura, ut in eius constitutione contra Clericos male promotos, quae in hoc non fuit moderata per S. D. N. Clement. viij. quam habes supra in verbo Ordo. fol. 390.

Vide et
Tolet. in
sum lib.
1. c. 49.
& li. 5.
c. 93.

ADDITIONE. Praed. extrauagantem Pauli 2. nouissime explicat Rodriquez in sum par. 2. cap. 58. conclus. 6. & Barthol. Vgol. in tract. de Simonia tab. 4. c. 3. & sequentibus, ubi etiam aliqua ad intellectum Constitutionis Sixti V. qua ad verbum recitat, reperies, & id quod passim praesalleg. Doctores. alique ab eis citati affirmant. Sed extrava. Pauli 2. habere tantum locum in Simonia reali, quando aliquid datur vel recipiatur, decisum fuit per Dominos de Rota prout continetur in decis. 408. diuers. vol. 1. An autem qui dat pecunias mediatori, ut sibi impetret dimissorias seu reuerendas ad ordines suscipiendos, quas per pecunias mediator impetrauit comprehendatur in dispositione d. extrauag. Pauli 2. disputat. & resoluit Navar. in cons. 58. de simon. in antiq. & 67. in nouis.

Contra

Contra prauas consuetudines recipiendi a prouisis de beneficijs. Vide Conc. Trid. sess. 24. cap. 14. de refor. generali. Reuocatio priuilegiorum, & consuetudinum ecclesiarum aliquid recipiendi in collatione, aut alia prouisione, seu admissione ad possessionem beneficiorum fuit facta a Pio V. Romæ publicata, die 13. Julij 1570. fol. 1080. in Bullar. incip.

Durum nimis, & incommodum arbitramur, quod ecclesiarum ministri in ijs quæ ad ipsorum sustentationem suppeditant, dispendia patiantur. Quo circa cū hanc ad rem, simulque prohibendam ab ecclesia Dei auaritię prauitatem, editas ante hac sanctiones minime satis esse intelligimus, nouæ Constitutionis subsidio cogimur prouidere. Cum itaque alias ex plurium ecclesiarum Cathedralium, & Collegiatorum Constitutionibus, aut ex praua consuetudine obseruari intelligeretur, vt in electione, presentatione, nominatione, institutione, confirmatione, collatione, vel alia prouisione, siue admissione ad possessionem alicuius Cathedralis ecclesiæ, vel beneficii, canonicatum, aut præbendarum, vel partem prouentuum, seu ad distributiones quotidianas certarum conditiones, seu deductiones ex fructibus, solutiones, promissiones, compensationes siue illicitæ, aut etiam quæ in aliquibus ecclesijs dicuntur turnorum lucra, interponeretur, licet sancta Synodus Tridentina hæc detestata mandauerit Episcopis, vt quacunque huiusmodi, quæ in usus pios non conuerterentur, atque ingressus eos, qui simoniacę labis, aut fordidi avaritiæ suspicionem haberent, fieri non permitterent. Ipsi que diligenter de eorum constitutionibus, siue consuetudinibus super prædictis cognosceret, & illis tantum quas probarent exceptis, reliquas vt prauas, & scandalosas rejiceret. Eos vero, qui aduersus prædicta quauis ratione commisissent, pœnis contra simoniacos editis teneri decreuerit. Multorum tamen indomita cupiditate tam prædicta, quam alia ad beneficium, & commodum ipsorum ministrorum, edita, aut omnino contemnuntur, aut in varios sensus traducta perperam eluduntur. Quare nos pro diuini cultus exercitio, simulque euocatorum ad illum auxilio plenius, euidentiusque consulendum fore, rati, reuocamus, & abolemus omnia, & quacunque priuilegia, consuetudines, & statuta quarumcunque ecclesiarum Cathedralium, Metropolitanorum, ac maiorum nec non collegiatarum, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, aut alio quouis præsidio munita, ac etiam supra hominum memoriam, & longissimo, ac quocunque tempore etiam continuo obseruata, siue pro soluendis ecclesiarum, vel Prælatorum debitis, siue pro supportandis illorum oneribus, siue alijs etiam maioribus, maximis, & urgentissimis causis concessa, & approbata, ac etiam multiplicatis vicibus in nouata, extensa, & moderata, quod vacantibus, ipsarum Ecclesiarum dignitatibus, Canonicatibus, præbendis, portionibus, beneficijs, & officijs fructus, ac etiam quotidianæ distributiones ex eis primo ab ipsa vacatione Anno, aut longiore, vel etiam breuiore tempore prouenturi, Mensæ episcopali, seu Capitulari, aliove loco integre, vel partim remaneant, seu applicentur, aut in communes usus cedant, seu inter alios canonicos, & personas ecclesiæ seu Capituli diuidantur. Quodque nullus etiam Apostolica auctoritate prouisus in canonicum recipi, aut ad dignitatem, seu portionem, beneficium, vel officium admitti, vel alias in eius possessionem inchoari possit, nisi prius de obseruandis huiusmodi prælegijs, consuetudinibus, & statutis iuramentum præstiterit, & obtenta illorum derogationis, ac fructuum, distributionum perceptioni renunciauerit, seu Capitulo, & personis prædictis cesserit, sed (vt appellant) dulciaria
aut,

aut quid aliud præstiterit. Quorum omnium tenores, causas, & effectus habemus præsentibus pro expressis, quibusconque illa concepta sint forpulis, nec nõ irritantibus, & alijs decretis roborata. Volentes ea omnia vires, & effectum de cetero non habere. Præcipimus igitur, & interdiciamus omnibus Episcopis Capitulis, Collegijs, & personis, ad quos id pertinet, ne posthac fructus aut distributiones huiusmodi, nec prorsus vllam eorum partem retineant, neue ipsorum cessionem, vel renunciationem, aut dulciaria, vel alia quomodocunque petant, vel exigant, aut quemquam siue ordinaria, siue Apostolica auctoritate prouisum, ad præstandum huiusmodi iuramentum inducant, aut illi prædicta non facienti possessionem impediant, vel remorentur. Quicumque contra fecerint, si ecclesiarum Antistites tam diu a Pontificalis officij exercitio sint suspensi, donec satisfactione præuia illis per Sedem Apostolicam suspensio relaxetur. Capitula vero, & Collegia quæcunque ecclesiastico subiaceant interdicto, ac singulares personæ in excommunicationis sententiam incurrant. A qua, nisi in mortis articulo constituti, ab alio quam a Rom. Pont. absolutionis beneficium nequeant obtinere. Decernentes huiusmodi præstita iuramenta non tenere nec quemquam illis obligari, quinimo iurantes in huiusmodi censuram incidere, nec non irritum, & inane quicquid secus super his per quosconque scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Et nihilominus statuimus, vt vbicumque huiusmodi fructus, & distributiones fabricæ, vel sacristiæ, aut alterius pij loci vsibus vltra semestre tempus reperiantur concessi, horum duntaxat dimidia pars ipsi sacristiæ vel fabricæ, aut pio loco deinceps tribuatur, alteram vero beneficiari prædicti integre percipiant. Non obstantibus constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis contrariis quibusconque. Aut si aliquibus communiter vel diuisim ab Apostolica sit sede indultum, quod interdici, suspendi, vel excommunicari non possint per literas Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum de indulto huiusmodi mentionem Decreto prædictæ synodi, & etiam Constitutione fel. rec. Ioannis Papa xxii. quæ incipit, Suscepti, & alijs iuribus hæc de re disponentibus nihilominus alias in suo robore duraturis. Ceterum per prædicta non intendimus illis præiudicare Capitulis, Collegijs, mentis, aut personis fructus, & distributiones inter vacationem beneficiorum, & eorum collationem, siue possessionis apprehensionem prouenientes ex statuto, consuetudine, vel privilegio huiusmodi percipientibus, vel retinentibus, quominus ipsi illos interim vt antea, exigere valeant, & habere. Postremo volumus, vt præsentium exempla etiam impressa, Notarii publici manu, & Pignati ecclesiastici, eiusque Curie sigillo obli gnata eandem illam prorsus fidem vbique locorum in iudicio, & extra illud faciant, quam facerent ipsemet presentes, si essent exhibite, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostre reuocationis, abolitionis, præcepti, interdichi, decreti, statuti, intentionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare presumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum eius se nouerit incursurum. Datum Romæ apud Sanctum Petrum, anno incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo, septuagesimo, pridie kal. Iulij. Pontificatus nostri Anno Quinto.

Et vide c. veniens, & c. Iacobus, & extrauag. com. Vrbani 4. d. tit. de Simo. & Conc. Trid. d. sess. 24. de refor. generali c. 14. & adde ad extrau. com. vnicam. ne se de vacan. quæ est eadem cum extrauag. Ioan. 22. de electio.

ADDI-

ADDITIO. Huius decreti Concilii Trid. vigore præter alia argumenta ab eo adducta consuluit Navar. conf. 15 de Simon. in antiq. non licere Episcopo pro expeditione literarum collationis beneficii tertiam partem fructuum illius accipere, & proinde ad restitutionem teneri. Eiusdem decreti virtute consuluit idem consil. 7. eod. tit. non potuisse tuta conscientia, Secretariū Cardinalis, consuetudine non obstante percipere scilicet duo, unum scilicet pro subscriptione, & registratura Bullæ provisionis beneficii ecclesiastici, & alterum pro impressione, seu appensione sigilli nullum alium laborem in ea sustinendo. Fertur tamē quo ad hoc S. Congregationē declarasse non posse Cancellarios pro expeditione literarū collationis, vel institutionis quorumcumque beneficiorum, vel pro deputatione Vicariorum in illis accipere suā mercedem nisi suo labori convenientem, qui tamen scriptura, sigillo, & ceris computatis, unum aureum nō excedat, dummodo ipsis Cancellariis salarium vllum pro officio exercēdo constitutum nō sit, & ex pecunia quam acceperint nihil prorsus emolumentum Collatores aliquo modo directe, vel indirecte accipiant. Potest vero in adptione possessionis alicuius beneficii seu canonicatus, ubi talis adest consuetudo, aliquid solui conuertendum tamen in aliquem pium usum ex Panor. in c. Iacobus de Simon. quem communiter receptum, idque per præalleg. Conc. decretum confirmari fateatur. Navar. in Man. conf. c. 23. sub nu. 102. vt ibi latius per eum.

Contra dantes, & recipientes etiam Episcopi ministros pro collatione ordinū vide Conc. Trid. sess. 21. c. 1. de refor. ex quo tex. notat inter alia Tolet. in Sum. lib. 5. c. 88. ex eo, quod Concilium generalissime loquatur, periculum esse etiā Candelas accipere, vide S. Thom. 2. 2. & q. 100. artic. 2. ad 4. Sor. lib. 9. decis. & in q. 6. artic. 1. Navar. in Man. c. 23. nu. 102. & conf. 88. de Simon. in nouis, Vgoli. de Simon. tab. 4. c. 3. nu. 2.

Contra examinatores deputatos pro eligendis ad gubernandas ecclesias parochiales aliquid accipiendis decernit Conc. Tri. sess. 24. de refor. gen. c. 18. §. ...

Caveantque ne quidquā prorsus occasione huius examinis nec ante, nec post accipiant, alioqui simonia vitium tam ipsi, quam alii dantes incurant, a qua ab solui nequeant, nisi dimissis beneficiis quæ quomodocunque etiam antea obtinebant, & ad alia in posterum inhabiles reddantur, & c.

ADDITIO. Huius ratio videtur, quia per approbationem factam in concursu acquiritur approbatio ius ad beneficium, & sic pro illo iure spiritali datum videretur temporale examinatores. Navar. conf. 58. vers. Ad quartum. de Sim. in antiq. etiam in Miscell. 41. de oratione, insinuat, in quibus huiusmodi examinatores peccare soleant, de quibus quatenus ad Simoniam labem pertinet, agit Vgoli. in tract. de Simon. tab. 1. cap. 48. §. 3. Et ex parte competitorum committi potest Simonia ex sequentibus. & Primo si duo concurrentes ad beneficium, alter ad impedimentum tollendum alteri pretium det, vt a concursu desistat, vt sic solus existens ipse obtineat Maiol. lib. 5. de irregu. c. 45. nu. 3. Secūdo si fieret pactio, quod alter alteri in concursu desectus, & exceptiones nō opponat cū realiter possint obicere, sed se examini submitterent, & qui per superiorem dignior iudicaretur beneficium haberet, & solueret alteri pensionē annuam cum beneplacito Sedis Apostolicæ Navar. conf. 3. nu. 1. de Simon. in antiq. & conf. 39. 41. & 42. de simo. in nouis Flamin. Paris. in tract. de confid. benef. prohib. quæst. 47. nu. 9. Tertio si quis per virū potentē, cui pecuniam traderet seu promitteret, metum alius inferret, vt a cōcursu cessent. Vgoli. in d. §. 3. sub num. 5.

Pp

Est,

Et, & alia cetera Simoniacæ prauitatis species, quam beneficiorum confidentiam vocant, de qua extat Pii III. Constitutio contra quoscunque ecclesias, & beneficia ecclesiastica quacunque in confidentiam retinentes, seu recipientes. Roma publicata die 4 Decemb. 1564. fol. 82. in Bullario incip.

Pij IV.

Romanum Pontificem in excelsa militantis ecclesiæ specula constitutum, vigiles mentis oculos, non solum in absentium extendere, sed potissimum in presentium domesticorumque fratrum, & filiorum suorum mores diligenter perscrutandos, aliquando reflectere, ac eos præsertim, quos in Apostolicæ sollicitudinis partem euocauit altissimus, ne dum ab omni pactionis illicitæ contagione, verum etiam ab eius omnimoda suspicione, vacuos, & immunes cõseruare decet, ut qui ceteris illustribus officii sublimitate antecellunt, eosdem præsertim etiam illa morum in integritate præstare dignoscantur. Sane licet dudum, cum certam simoniacæ prauitatis speciem, quam beneficiorum confidentiam vocant, etiam in Rom. Cur. atque adeo in sacrum venerabilium fratrum nostrorum, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Collegium, quasi per cuniculos irrepisse, ac nonnullos ex ipsis fratribus, nimia quadam facilitate, seu potius importunis amicorum, familiariumque precibus adductos, beneficia ecclesiastica in cõfidentiam huiusmodi recepisse, & frequenter recipere, intelleximus, hanc illicitam beneficentia exercendam, seu amicitia colendam viam, a tanto saltem Collegio prorsus eliminare cupientes, eosdem fratres in Consistorio nostro secreto, non semel adinouerimus, huic aliena beneficia custodiendi modo ne assuescerent, neue illa hoc pacto reciperent, utque sic recepta admitterent. Nihilominus nuper ad aures nostras peruenit, eorum aliquos, monitionis nostræ, immo potius suimet oblitos, ea, quæ custodienda receperant, beneficia nondum tamen dimisisse. Et insuper illos, & nonnullos alios, etiam Patriarchas, Archiepiscopos, & alios Episcopos, ac etiam Camera Apostolicæ Clericos, Ecclesias, monasteria, dignitates, & alia beneficia huiusmodi, in sui fauorem resignata, cessa, vel alias dimissa, acceptasse, aut de illis, per obitum, & alias vacantibus a nobis, & prædecessoribus nostris, seu etiã ab ordinariis, & aliis inferioribus collatoribus, et ad patronorum præsentationem, ad alterius cõmodum sibi provideri obtinuisse, illaque, ac etiam alia aliter vacantia, sibi in titulum, commendam, vel administrationem, aut alias dicta auctoritate concessa quandoque in resignatum, vel cedentium, seu etiam aliorum fauore cessisse, vel alias dimisisse. Ac sibi propterea penses annuas, ac fructus, redditus, & proventus Ecclesiarum, Monasteriorum, dignitatum, & aliorum beneficiorum huiusmodi, in toto, vel in parte, etiam aliquando cum facultate illas, & illos transferendi, ac etiã collationem, prouisionem, præsentationem, & aliam dispositionem beneficiorum ecclesiasticorum, ad earundem ecclesiarum, monasteriorum, & dignitatum Præfatos pro tempore existentes, ac alios huiusmodi beneficia pro tempore obtinentes pertinentium, nec non regressus, siue accessus, & ingressus ad ecclesias, etiã Cathedralis monasteria, ac alia diuersa beneficia ecclesiastica, sibi reservari procurasse, & obtinuisse, ad hoc videlicet, ut confidentes sic decimarum Apostolicarum, vel communis dicti Collegii, & annuarum, aliorumque iurium dictæ Camera debitorum, solutionem eludant, integritate beneficiorum, etiam in mensibus Apostolicis vacantium, aut alias dispositioni Sedis Apostolicæ generaliter reservatorum, collationibus, ac interdum ut beneficia ipsa, tempore procedente, in aliquorum tunc forsitan de iure inhabilium, & incapacium, vel nondum adhuc natorum, fauorem cedantur, seu resignentur, vel ut personæ inhabiles, & incapaces huiusmodi,

modi, etiam laici, pensionibus, ac fructibus, redditibus, & proventibus ecclesiasticis fruantur, & gaudeant, seu potius illis, & facultate transferendi prædicta abutantur, in animarum suarum periculum, & perniciosum exemplum. Quare nos hanc Cardinalium eorundem, in monitionibus nostris parendo, in curiam, & tā illorum, quam ceterorum Prelatorum, etiam clericorum, ac aliorum quorumcūque indignam fallaciam, conuidentibus oculis diutius minime dissimulandam, sed huic errori, ne radices altius agat, occurrendum tandem esse censes. Et quoniam hanc ipsorum, qui monitioni nostræ non parentes beneficia huiusmodi in confidentiam, ut præfertur, rerinuerunt, & fructus ex eis indebite, vel percipiendo, vel per alios nomine suo, etiam per simulatas illorum locationes, & fictas de receptis quietantias, ac donationes, & remissiones percipi sinendo, grauiter excesserunt Cardinalium metam, potius ex immoderata erga suos indulgentia, qualique præceptorum nostrorum spreto processisse facile reputamus, idcirco omnes, & singulas ecclesias, etiam Metropolitanas, & alias Cathedrales, & monasteria, etiam consistorialia, prioratus, præposituras, præpositatus, dignitates, etiam maiores, & principales etiam Conuentuales, personatus, administrationes, & officia ceteraque beneficia ecclesiastica, cū cura, & sine cura, secularia, & quorumuis ordinis regularia, et de iure patronatus, etiam laicorum, etiam nobilium, & illustrium, etiam ex fundatione, & dotatione existentia, per eiusdem Romana Ecclesiæ etiā Episcopos, Cardinales, & quoscumque alios etiam Patriarchas, Archiepiscopos, & alios Episcopos, ac etiam eiusdem Camera Clericos, in titulum, commendam, vel administrationem, aut alias, in huiusmodi confidentiam iure prohibitam, cuiusuis personæ, ut præfertur, contemplatione, vel intuitu, quouis modo recepta, illorum liberam collationem, & dispositionem nobis, & Sedi Apostolicæ, harum serie reseruantes, ipso iure a die receptionis eorundem, vacauisse, & vacare: Ac fructuum & pensionum reseruaciones, ac facultates transferendi, & collationis beneficiorum concessiones, eis, ut præmittitur, factas, ac regressus, siue accessus, & ingressus concessos huiusmodi, cessasse, & cessare, ac extinctos esse, & eosdem Cardinales, seu quosuis alios a prima die receptionis beneficiorum huiusmodi citra, fructus, redditus, & proventus earundem Ecclesiarum, Monasteriorum, dignitatum, & aliorum beneficiorum, ac pensiones, prædictas, indebite percipere, suosque facere non potuisse, neque debuisse, sed illos omnes, & singulos, ad Camera eandem deuolutos fuisse, & esse, illique deberi, ac ipsos Cardinales, & alios, ad quorum manus quomodolibet peruenerunt, & eorum heredes, ad integram illorum restitutionem in utroque foro teneri, & ad id opportunis iuris remedijs compelli debere, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, decernimus, & declaramus. Et in super vniuersis, & singulis, tam eiusdem Ro Ecclesiæ Cardinalibus etiā Episcopis, quā Prelatis, & Clericis, & aliis prædictis presentibus, & futuris, ne deinceps vilo vnquam tempore, aliquas Ecclesias, Monasteria, dignitates, vel alia beneficia, etiam, de dicto iure patronatus, ut præfertur, existentia, aut fructus, vel pensiones, aut regressus, seu accessus, in confidentia in prædictam, aut ad effectum reseruacionum huiusmodi, sibi postmodum cedentibus procurandorum, recipere præsumant, Cardinalibus videlicet, & aliis Prelatis huiusmodi in virtute Sanctæ obedientiæ, & sub interdicti ingressus ecclesiæ, reliquis vero sub maioris excommunicationis lætæ sententiæ pœna, per contrafaciētes eo ipso incurrēda, a qua, nisi a nobis, aut Ro. Pontifice pro tempore existēte, præterquam in mortis articulo, constituti, absolui nequeamus, strictius inhibemus. Ac quascumque collationes, prouisiones, præfectiones, commendas, reseruaciones,

nes, facultates etiam transferendi, ac regrediendi, siue accedendi, & ingrediendi, ac alias dispositiones, de ecclesiis, monasteriis, dignitatibus, & aliis beneficiis, eorumque fructibus, & beneficiorum collationibus per nos, & alios Romanos Pontifices successores nostros etiam motu proprio, seu consistorialiter, aut etiam per ordinarios, & alios inferiores collatores, etiam ad patronorum eorundem presentationem, & alias quomolibet cum interuentu confidentia huiusmodi, expresse, siue occulte ac de iure praesumpto, & alias contra praemissa pro tempore factas, nullas, & inualidas, nulliusque roboris, vel momenti fore, neque cuiquam suffragari, sed ecclesias, monasteria, dignitates, ac alia beneficia huiusmodi, ipso iure vacare, ac nostrae, & Sedis Apostolicae dispositioni reservata, fructusque, & pensiones Camerae Apostolicae applicatos, ut praefertur esse, & censeri: Sicque in praemissis omnibus, & singulis per quoscunque iudices, & Commissarios, etiam ipsius Ecclesiae Romanae Cardinales, sublata eis quavis aliter interpretandi, & iudicandi facultate, etiam per praesumptiones, & coniecturas legitimas, & eorum arbitrio (cum alias confidentias huiusmodi in lucem exui, & probari non posse constet) procedendo, iudicari, & definiti debere. Ac quicquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate scienter, vel ignoranter, attentari contigerit, irritum, & inane similiter decernimus. Non obstantibus, &c.

De confidentiis beneficialibus, earumque casibus, praesumptionibus, & probationibus, & penis retinentium beneficia in confidentiam, extat etiam Pii V. Constitutio Roma publicata die 6. Augusti 1569. fol. 105 r. in Bullario incip.

Intolerabilis multorum perversitas, qui Sacrosanctas Constitutiones novis quotidie fraudibus eludere nituntur, saepe illarum auctores in necessitatem addidit cautius providendi, quo pertinacium animi ab improbis conatibus grauiore sanctione proposita reprimantur. Bene quidem, & providenter felicitis recordationis Pius Papa IV. praedecessor noster ad tollendam fiduciarum mancipationis beneficiorum ecclesiasticorum corruptelam, statuit, & decreuit, ut ipso iure vacarent ecclesiae, monasteria, ceteraque beneficia ecclesiastica in confidentiam a quibuscunque, etiam S. R. E. Cardinalibus, cuiusvis personae contemplatione, vel intuitu recepta, liberam illorum dispositionem, sibi, & Apostolicae Sedis reservando; Nec valerent ipsorum collationes, seu concessiones, nec fructuum, nec pensionum reservationes, nec facultates illas transferendi, nec regrediendi seu accedendi ad ecclesias, monasteria, beneficia supradicta, illaque recipientes, fructus, pensiones, & alias res eorundem indebite perciperent, Prohibens quibuscunque, etiam sub censuris ecclesiasticis, ne qui huiusmodi amplius auderent. Ac etiam decreuit omnes, & quascunque provisiones, praefectiones, collationes, commendas, & alias dispositiones de ecclesiis, Monasteriis, & beneficiis, nec non reservationes fructuum, pensionum, rerum, & reddituum, ac etiam transferendi, regrediendi, accedendi, & ingrediendi, aliasque facultates, siue per se, siue futuros Rom. Pont. etiam motu proprio, ac consistorialiter, siue etiam per ordinarios collatores, etiam ad patronorum presentationem, cum interuentu confidentia huiusmodi, siue expresse, siue occulte, ac de iure praesumpto, & alias contra praedicta pro tempore factas, nullius momenti fore, nec cuiquam suffragari, sed ecclesias, monasteria, & beneficia huiusmodi ipso iure vacare, ac praedicta dispositioni reservata esse, sicque per quoscunque etiam per praesumptiones, & coniecturas legitimas, & alias eorum

eorum arbitrio procedendo (cum alioqui confidentias huiusmodi in lucem erui,
 & probari non posse constaret) iudicari, & diffiniri debere. Nec non iurium, &
 inane, quicquid secus contigerit attentari, quemadmodum confectis super his li-
 teris suis plenius continetur. Veruntamen propter improbas multorum cupidi-
 tates, prædicta quæ ad purgandam hac pernecie ecclesiam, & animarum salutem
 ab ipso prædecessore edita sunt, in multis deprehendimus viam aperuisse grauius
 delinquendi. Si quidem cum frequentibus plurium querelis pruden- concitati,
 quod iudices in causis huiusmodi confidentiarum expediendis remissiores essent,
 omnes, & singulas causas ipsas vbiusque, & inter quoscunque motas ad nos ad-
 uocauissemus, ac omnimodâ huiusmodi causarum præsentium, & futurarum, re-
 rumq; omnium ex ipsis resultantium cognitionem nobis, & successoribus nostris
 reseruauissemus, & super quibusdam eorum nobis processum fuisset, variis inde,
 nec leuibus coniecturis intelleximus vitium quidem confidentiæ occulte irrep-
 sisse, sed in plerisque causis præsumptiones, & coniecturas, quæ ad illud probandû
 deducuntur, minime sufficere, eiusque rei causa plurimos, qui ante literarum præ-
 dictarum editionem huiusmodi confidentias exercebant, vbi cognouerunt obstu-
 scam veritatem propter difficultates probandi in iudiciis confidentias ipsas contē-
 pta constitutione prædicta, ecclesias, monasteria, & beneficia sic recepta, vt prius
 retinere, alios fructus, pensiones, & alias res percipere: alios eorum exēplo ad simi-
 lia, & grauiora fidei ius commoueri. Multi enim ipsa beneficia iure retinere ne-
 queunt: alij ne cogantur ad sacros ordines, ad residentiam, ad incedendum in
 habitum clericali, vt ad bellum proficiscantur, vt inimicos occidant: alij vt alieno no-
 mine litas agent, aut defendant, alij propter crimina incapaces: quidam vt purga-
 to delicto, vel absolute conuicta illa repetant, eadem in alios deponunt, & in
 plerisque fructus ipsorum, aut eis ministrantur, aut quibus ipsi statuunt, sæpe lai-
 cis, & in habitibus. Plerique vel senes, vel infirmi, vt beneficia in domibus suis per-
 petuent, illa renunciarunt, & renunciant in alios, qui vel profanam familiam ce-
 dentium de fructibus ecclesiasticis alant, vel illa etiam num infantibus, aut nasci-
 turis asseruent, facto interdum circuitu retrocessionis, cum reseruatione fructuû,
 & aliarum rerum, aut accessu præsertim ab illis, qui præstandorum iurium Came-
 ræ Apostolicæ sunt immunes: alij aut incapaces, aut aliis beneficijs ecclesiasticis
 onusti, aut ecclesiastico ordini sese mancipare refugientes, aut mere laici benefi-
 cia ecclesiastica alij conferenda procurant, vt de illis postmodum ad libitum suû
 disponatur, fructus etiam percipientes illorum. Ad hæc plerique ordinarij, & alij
 collatores, ac etiâ patroni laici curant deponenda beneficia, vt fructus, seu pen-
 siones capiant eorundem, alijue faciant ministrari. Alia itē permulta eiusmodi ad-
 mittuntur, quibus immaculata rerum diuinarû puritas impie violatur, disciplinæ
 ecclesiasticæ neruus dirumpitur, & imminens patratur exitium animarû. Quare
 nos volentes periculosam taliû audaciam non iuris subsidio cohibere, præsentiu
 auctoritate statuimus, vt si quis quacunque auctoritate ecclesiam, vel monasteriû,
 aut aliud beneficium ecclesiasticum, qualecunque ex resignatione, vel cessione cu-
 iuscunque personæ simpliciter, aut cum circuitu retrocessionis cum regressu, vel
 accessu, etiam sola dimittentis intentione receperit, vt illa, vel illud etiam in euen-
 tum regressus, vel accessus, eidem dimittendi vel alteri postea conferatur, aut
 illius fructus, vel eorum pars alij, vel alijs concedantur, vel pensiones soluantur,
 ex eisdem hæc confidentia censetur. Idem si ordinarius, vel alius collator con-
 tulerit ante hæc, aut conferat in futurum beneficium ecclesiasticum quouis
 modo vacans, ea conditione tacita, vel expressa, aut postea in alterum pro ar-

bitrio collatoris, seu alterius cuiuscunque contra ius communis ordinationem disponatur, siue ut de eo prouisus, fructus illius, vel partem ad utilitatem, vel libitum conferentis, vel cedentis, aut alterius relinquat, & remittat, seu pensionē illi, vel illis, quem vel quos idem collator, aut cedens, vel alius per se, vel aliū scripto, aut verbo iusserit, seu significauerit, persoluat, & pariter si a patrono etiā laico, vel alteri presentatori, seu electori contigerit, aut contingat id fieri. Ad hæc si clericus prædictæ Camera, aut Cardinalis, aut alius a solutione iurium ipsius camera, vel etiam Cancellaria Apostolica exemptus, post reuocationem, vel cessionē alicuius extranei, de ecclesia, monasterio, vel alio beneficio ecclesiastico in Sede Apostolica, vel alia auctoritate factam, & admissam, illam, vel illud etiam concessis literis Apostolicis, & possessione apprehensa in eūd em resignantem vel cedentem, modico spacio interiecto, veluti duorum, aut trium mensium retrocesserit, aut retrocedat in futurum, & ex illa retrocessione fructus ecclesiæ, seu monasterij, aut beneficij, vel eorum pars, seu pensio, seu quid aliud super illis reseruatum aut regressus, seu accessus, & ingressus ad illam, vel illud, ipsi clerico, vel Cardinali, aut alij exempto sit, fueritue concessus. Postremo si quis crimine aliquo absolutus, aut cū quo super irregularitate dispensatum est, denuo receperit, quacūque auctoritate ecclesiam, monasterium, vel aliud beneficium ecclesiasticū, quod ante, vel post commissum delictum, aut contractum irregularitatem dimiserit, in quouis horum casuum confidentiæ prauitas sit contracta, casuque huiusmodi literis prædictis comprehendantur, ac si illi speciatim expressi fuissent, licet ipsorum confidentiæ crimen alterius tantum partis conscientia sit admissum. Ad probandum vero plene confidentiarum abusum inter alias etiam hæc præsumptiones, & coniecturæ habeantur legitime videlicet, si quis post cessam ab se ecclesiam, & monasterium, aut beneficium, & publicatā resignationem, seu cessionē, captamque a successore possessionem, sese in illa, vel illo, seu rebus illius, per se, vel alium, seu alios de facto ingresserit, aut fructus perceperit, aut quicumque successor illi, vel eius propinquis ipsos, aut partem aliquā remiserit eorundem. Si recipiēs beneficium constituerit dimittentē, vel eius parentes, aut propinquos procuratores ad percipiendū, vel locandū fructus beneficij dimissi, & illi vel illis de fructibus perceptis, aut percipiēdis, donationem fecerit. Si vel sola procuratoris depositione, vel libris rationalibus mensuriorum ex parte dimittentis, expeditio, quæ personā recipiētis cōcernit profecuta sit, simulque expēsa pro ea necessaria ab illo facta fuerint. Denique si quis pro cōcessione alicui facta quacūque auctoritate de beneficio ecclesiastico per se, vel aliū seu alios intercesserit, vel alias in negotio cōcessionis, sese immiscuerit quoquomodo, deinde aliquid de fructibus talis beneficij de facto ēt per manus possessoris, ac ēt simplicis donationis titulo perceperit seu de illa postmodū ad voluntatē intercessoris fuerit dispositum quancūque; Testes autē de quaque re singulares singulas probare valeant præsumptiones, & coniecturæ, pluresque huiusmodi præsumptiones, & coniecturæ plenā probationē faciant in prædictis. Ceterum criminoli, & ceteri omnes, qui ad perhibendum in casibus simoniæ testimonium recipi possunt, ad prædicta omnia admittantur. Sed ne quisquam ēt vana fiducia fretus, non intendendi contra se iudicij, in crimine perseueret, & que hoc malum grauioris censura stimulo vsquequaque prohibeatur, omnes, & singulos, qui hucusque ecclesias, monasteria, beneficia, fructus, pensiones, aliaque res, intercedente hoc confidentiæ vitio receperunt, ac retinent, nisi statim ad se reuersi, & respicientes celeri dimissione sibi prospexerint, & quicquid tale admiserint in futurum, etiam omnibus, & singulis aliis eccle-

ecclesiis, monasteriis, dignitatibus, administrationibus, officiis, & beneficijs ob-
tentis, quæ pariter sub dicta reservatione comprehendendi volumus, nec non fructi-
bus, pensionibus, & alijs rebus ecclesiasticis, ac etiam Romanæ Curia, & alijs of-
ficijs temporalibus præsentium auctoritate priuamus, & ad futuras inhabiles de-
cernimus, & in iuris subsidiū excommunicationis sententia innodamus, a qua nul-
lus, nisi in mortis articulo constitutus, ab alio, quàm a Rom. Pont. absolutionis be-
neficium valeat obtinere. Nos enim aduocatione causarū huiusmodi, & reser-
uatione cognitionis illarum, rerumque omnium inde emergentium, nobis, & præ-
dictis successoribus, ut prædictū est, facta (causis illis duntaxat exceptis, quæ iam
coram nobis pendere noscuntur, ac etiā iis, quas ratione ecclesiarū, & monaste-
riorū, quorum dispositioni Consistorio fieri consuevit, aut debeat, itemque cōtra
ordinarios collatores Epōs, & alios superiores, prælatos, etiā Cardinales haberi
cōtingit, uti in alijs nris literis statutū est, audiendis, & terminandis) harū serie
prorsus relaxata, decernimus ita deinceps quoscumque iudices ordinarios, & le-
gatos, et causas Palatii Apostolici Auditores, ac prædictæ Rom. Ecclesiæ Cardi-
nales, sublata eis, & ipsorum cuiuscunque quavis aliter iudicandi, & interpretandi
facultate, & auctoritate, vbiq; iudicare, interpretari, & diffinire debere, nec non
irritū, & inane, quicquid secus in prædictos per quoscumque, quavis auctoritate,
scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Quocirca omnibus locorum ordina-
rijs districtius inungimus, ut in suis quisque ecclesiis, ciuitatibus, diocesis, &
locis etiam exemptis, ad prædicta studiose attendant, & quatenus illis relaxaui-
mus, in delinquentes seuerè animaduertant, si diuinæ maiestatis iudicium, dictæ-
que Sedis censuram voluerint euitare. In ceteris vero causis, negotijs (nobis, & præ-
dictis successoribus exceptis) eosdem locorum ordinarios præsentium auctori-
te delegamus, ut gratia, & fauore postpositis, pro se quisque, eū venerit vsus, con-
tra prædictos omnes sub ipsa exceptione, comprehensos diligenter inquirent, suo-
que inquisitiones omnes sigillo obsignatas ad prædictam Sedē quam primū trā-
ferant, ut nos, & prædicti successores in causis huiusmodi procedentes, quod iustū
fuerit, decernamus. Nos enim singulis ordinarijs ipsis prædictos omnes, & quos-
cumque alios, etiam exemptos, etiam per edictum publicum, constituto prius sum-
marie, & extrajudicialiter de non tuto ad illos accesse, citandi monendi, eisque ac
iudicibus ordinarijs, & delegatis, alijsque personis quibuscunque, ne prædictorū
executionem quoquomodo impediunt, vel alias in illis sese interponant, etiam
per simile edictum inhibendi, eosdemque, alios contraditores, & rebelles quos-
cumque per censuras, & penas ecclesiasticas, ac omnia alia iuris, & facti remedia
opportuna compellendi, auxilium brachij secularis, quādo cunque opus erit,
inuocandi, ceteraque in prædictis omnibus, & singulis necessaria faciendi, & exe-
quendi, plenā, & liberā tenore præsentium concedimus facultatē. Non obstantibus,
&c. literis prædecessoris huiusmodi in suo robore duraturis. Volumus autem &c.

Ad hanc Constitutionem vide Suarez de censuris disp. 22. sect. 6. fol. 437. & ad
materiam confidentiæ per hanc extrauag. prohibita extant confi. Nauar. in tit.
de simon. in nouis videlicet a conf. 70. vsque 84. & vide Guttier. lib. 2. cano. q. c.
24. a num. 78. Lodouic. Lopez in iultructorio conscien. par. 2. c. 9.

*ADDITIO Præfata constitutionis Pii V. quatuor sunt partes principales,
que tota die practicantur, si quidē post relationē tenoris Cōstitutionis Pii IV. quā for-
tiori vinculo innouat, confirmat, & ampliat, & post specificationem causarum, ex
quibus moueri possunt homines ad confidentiæ crimen committendū, ut in versic.*

Pp 4 Multi

Multi enim &c. In prima parte exprimit seu ponit quatuor casus quos ipse confidenciales iudicat, qui continentur in §. Quare nos volentes & in c. in secunda parte inducit modos probandi confidentiam per quatuor coniecturas, seu legitimas presumptiones, ex quibus in foro exteriori commississe conuincitur in §. Ad probandum, & c. in 3. parte disponit circa personas testium s. ut ad probandum hoc confidentia crimin. testes singulares sufficiat, & unius testis dicto stetur, in §. Testes autem, etc. Et quoniam præd. casus, & coniectura quib. hæc Simonia species s. confidentia detegitur post Nauar in man. cap. 23. nu. 109 & seq. re-assumuntur per Maior lib. 5. de in eg. c. 45. Masc. in tract. de prob. concl. 1307 Menoch in tract. de presum. lib. 5. præf. 9. Bartholom. Vgolin. in tract. de Simonia tabula prima cap. 22 latissime explicantur per Flamin. Paris in tract. de confident. benef. prohib. præsertim quæst. 27 & septem alijs sequent. nõ erit propterea insistendũ; addimus tamẽ duas alias confidentia species per Rotam Romanam tales indicatas, quarum prima est, quando resignans cum esset infirmus conuenit cum resignatario, cui beneficia resignauerat, ut si ex illa infirmitate conualesceret, ipsa beneficia sibi restituerent, & si moreretur essent sua ita habetur in decis. 337. diuers. par. 3. li. 3. altera est, quando cõstaret ex literis missis resignanti directis, in quibus resignatarius fateretur sibi factam fuisse beneficii resignationes, ob id, quod ipse tanquam fideiussor resignantis soluerat debitum eius creditori, & quia sumus in his, quæ difficilem habent probationem sicuti in confidentia quæ secrete tractatur, fuit conclusum hanc coniecturam seu circumstantiã sufficere ad probandam confidentiam ita Caputaq. decis. 200. part. 1. assertio illa quod quando sumus in his quæ sunt difficilis probationis sufficit probatio per coniecturas, declaratur per Gratium in cons. 45. nu. 4. lib. 2.

Quartam igitur, & postremam huius constitutionis principalem partem assumẽdo, s. circa penas inobedientibus, & contrafacientibus inflictas, de quibus agitur in §. sed ne quisquã, & c. breuiter, & succincte aliqua disseremus. Et primo quod stãte priuatione seu vacatione beneficiorum ipso iure per præarratas extrauagantes illata, quorum collatio ipsi Sedi Apostolica reservatur, nota casum specialem cuius meminimus nos supra in verbo beneficiorum resignatio fol. 106. vers. Huius occasio ne, & c. in quo quis in foro conscientia tenetur beneficia dimittere, etiã quod non præcedat sententia declaratoria, & ratio est quia in illis non videtur ius in titulus, Paris in præalleg. tract. q. 58. nu. 6. & ab initio nihil iuris in eis acquisiuit Nauar in man. c. 23. sub nu. 111. optime Rodriguez in sum. c. 58. conclus. 6. notab. 8. p. 2. Et Vgolin. in tract. de Simon. tab. 4. c. 6. §. 1. nu. 2. Amplia, ut postquã illa dimiserit, non possit de nouo impetrare, & illa ex nouo titulo obtinere Caputaq. decis. 201. num. 2. par. 1. & expressẽ statuitur in quadam constit. Pii IIII edita ad reformatum officium Penitentiarie fol. 744. in Bullar. incip. In sublimi. 9.

Caveat autem Penitentiatius ne in absolutionibus a Simonia reali, vel confessionali etiam occulta vnquam concedat, ut ipsi Simoniaci, beneficia, super quibus Simoniam commiserunt, seu pecunias, vel alia pro illis accepta, aut fructus exinde post commissam Simoniam perceptos in toto, vel in parte, retinere possint; Quomodo, & in absolutionibus huiusmodi apponatur clausula, quod vterque ad beneficium, super quo fuit commissã Simonia perpetuo inhabilis exstat. Hastenus verba Pij IIII. per quæ verba, ut asserit Tolet. in sum. lib. 5. c. 93. Summus Pontifex reseruauit sibi dispensationem in retinendo beneficio, & fructibus per Simoniam conuentionalem, & occultam perceptis.

Secundo

Secundo amplia vt d. priuatio censeatur ipso iure facta non solum de beneficijs, super quibus est commissa confidentia, sed etiam de alijs ante rite, & licite obtentis, ita ex vi verborum Constitutionis Pii V. colligi per plura docet Paris. in eadem quaest. 58. num. 31. & infra, quod nota quo ad multos effectus, qui resultant ex amissione beneficiorum ipso iure, de quibus per Hoied. in tract. de incompatib. benef. cap. 13. num. 59. & sequ. par. 1. Declara secundum Henriquez lib. 13. de excomm. cap. 37. sub §. 5. prope finem. hoc procedere in foro exteriori, verum vt in foro conscientiae Simoniacus dimisso beneficio Simoniacè habito, & absolutus ab excommunicatione possit frui primis beneficijs rite susceptis, & ita in gl. h. c. inquit temperandum esse rigorem extrauag. Pauli. II. & Pii V. de confidentia, vbi ratione affert, quia bonis propriis, & iure quaesito, ac possessione uero in poenā priuandus est ante sententiam saltē criminis declaratoriā. Tertio amplia, vt ad evitandam hanc priuationis poenā non suffragetur al legari ignorantiam praed. Constitutionum, ac confidentiae per eas prohibita, quā opinionem veriorē in iure esse, eam sustinendo, voluit Decius in c. 2. nu. 39. de Constit. & ratio est, quia haec ignorantia non videtur probabilis ex attentatione facti alias de se damnati, & illiciti Panor. in c. a nobis. el. 1. num. 9. de sen. excom. quam opinionem sectando Paris. q. 11. nu. 30. alia ratione comprobatur, quia alias daretur causa committendi confidentias, & deludendi praefatas Constitutiones, ideoque hanc viam non esse aperiendam.

Limita, & primo, quando confidentia esset commissa ab alio, accipientibus tamen beneficia illam ignorantibus, veluti cum consanguineus procurat, vt alicui ex suis coniunctis conferatur, seu renunciatur beneficium, promittens beneficij eiusque fructuum dispositionem ad libitum ipsius cōferentis, seu resignatis, vel & secundo cū beneficia asseruātur pro quibusdā incapacibus, quibus effectus habilib. fuerūt postea dicta beneficia resignata ab his, qui illa habuerunt in confidentiam, quae limitatio sane est intelligenda, & primo non quidem ad effectum, vt in foro exteriori priuari nō possint ipsis beneficijs, super quibus commissa est confidentia, quamuis in se illius facti, & ratio est, quia in odium criminis ad quoscūque trāsit res, trāsit cū vitio. Panor. in c. ex insinuatione, nu. 6. de Simon. sed duntaxat quo ad poenas priuationis aliorum beneficiorū iuste obtentorum, & declarationis inhabilitatis ad alia, quae per has Constit. inducuntur, esset enim contra omnem legem, vt quis ex delicto ab alio commisso puniatur, & ita cū hic casus euenisset fateatur Paris. in d. quaest. 21. sub num. 47. se vidisse cōsultum per plures excellentissimos V. I. DD. Italiae, & Hispaniae. Secundo d. limitatio intelligenda est, quod isti tales, ne incipiant ligari his, & alijs penis in praed. extrauag. adiectis super veniente scientia, & certificati de hoc, s. de confidentia ab alio commissa, debent statim illa beneficia dimittere, quam conclusionem approbasse Ro. Romanam asserit Gomez. in regula de Trien. possess. quaest. 12. vers. Et ista quae dicta fuerunt, &c. Nauar. in cons. 15. num. 6. & cons. 65. de Simon. in antiq. Vgolin. in cit. tract. tab. 4 §. 2. num. 1. & est comm. opinio. vt per Paris. in ead. quaest. 21. num. 52. Secundo limita has extrauag. in eo, quod reddunt ipsarum transgressores incapaces, & inhabiles ad alia beneficia in futurum obtinenda, nisi habuerint dispensationem, qua mediante sit licitum, quod alias erat illicitum Doct. in cap. ac si clerici, §. de adulterijs, de iudic. Caputaque. in praalleg. decis. 201. num. 1. par. 1. & decis. 238. par. 3. Tertio limita, vt per has Constitutiones non puniatur tractatus illicitus de renouando beneficium sub confidentia, ipsa resignatione non sequuta, vel etiam si fuisset sequuta, sed non eo modo

vt fuit tractatum, ac etiam si facta fuisset traditio chirographi continentis promissionem illicitorum, a quibus postea recessum fuerit ex Nauar. in conf. 48. nu. 3. de Simon. in antiq. & ex lectura ac contextu præd. constitutionum apparet illas loqui in casibus, in quibus realiter fuerit confectus actus sub titulo confidentiarum, prout considerat Paris. in d. tract. q. 3.

Altera pœna quæ ex his extrauag. & præsertim. Pij III. in vers. in eisdem Cardinalibus, &c. colligitur, est, Confidentiariorum, eorumque hæredes in vitro foro teneri ad integram fructuum perceptorum restitutionem ex beneficijs, quos habuerunt in confidentiam a prima die receptionis illorum. Camera Apostolica faciendam, & ratio est quia illos suos facere non potuerunt ex causa iniustæ acceptionis, tanquam a lege prohibita, arg. text. in c. qui contra iura. de regul. iur. in 6. unde cum causa confidentiarum commissa reddidit eorum titulum inutilem, & ipso iure nullum, non habuerunt facultatem a. illos capiendos, & sic, vt quidam fures rem alienam detinere videntur. Rodoan in tract. de simon. part. 4. cap. 14. sub nu. 19 & diceretur integre fieri restitutio quando plenarie, & vsque ad unum quadrantem fieret arg. text. in c. commissum, & c. tua nobis. de decim. Bald. in c. conquerente, nu. 7. de restit. spoliat. vide Purpurat. conf. 466. nu. 27. vol. 2. Amplia vt tanquam iniusti alienæ rei possessores tam in iudicio animarum, quam in foro exteriori teneantur restituere non solum fructus qui potuissent a quolibet diligenti percipi, sed etiam fructus perceptos propter eorum industriam, & sollicitudinem, deducta tamen huius sollicitudinis iusta mercede, prout explicat Didacus Couar. in relect. regula peccatum. par. 2. §. 2. num. 4. de regul. iur. in 6. Declara hoc esse intelligendum deductis etiam expensis in colligendo ipsos fructus, & illis, qui expensis sunt in utilitatem Ecclesiæ. D. Thom. 2. 2. qu. 100. art. 6. in solut. ad 3. Butgal. in tract. de irregular. par. 6. tit. de Simonia, num. 85. & Vgolin. in præal. leg. tract. tab. 4. cap. 6. §. 2. num. 4. & cap. 7. §. 2. num. 3. Ioan. Gutier. lib. 2. cano. q. c. 24. num. 14. Secundo amplia vt etiam habita prius absolutione ab excommunicatione reseruata, nequeat Confessarii hos Confidentiariorum absoluere, nisi facta præd. fructuum restitutione, alioquin si per ignorantiam crassam, seu affectatam absoluerent ante restitutionem, vel antequam præciperent eam confitenti ad id parato, peccarent, & remanent obligati ad restituendum, quia fuissent in causa ne alienum restituatur, Rosel. in verbo Restitutio 2. §. 9. Angel. in eod. verbo vlt. §. 5. declarando, vt per Nauar. in man. ca. 17. num. 22. Limita, vt non debeat fieri restitutio de fructibus perceptis ab iis, qui d. beneficia assequuntur, sunt per confidentiam a tertio commissam, ipsis tamen ignorantibus ex dictis per Nauar. in conf. 30. num. 3. & 4. & conf. 60. de Simon. in antiq. quod intellige, & primo de perceptis ante habitam notitiam de confidentia, secus vero de perceptis post eius notitiam ex rationibus per eundem Nauar. adductis in conf. 61. nu. 7. eod. tit. 2. intellige de perceptis, & qui bona fide consumpti reperiuntur ante delictum viti confidentiarum, secus vero de fructibus extantibus tempore scientiarum, & dimissionis faciendæ ipsorum beneficiorum ex D. Thom. loco præcit. quæ sequi videtur Couar. in regul. peccatum par. 2. §. 8. sub num. 8. de regul. iur. in 5. & Rodriq. in sum. par. 2. cap. 68. conclus. 3. Vgolin. in d. cap. 7. §. 2. Paris. vero in præal. leg. tract. q. 21. num. 50. nulla habita distinctione in hoc casu in terminis, huius extrauag. Pij V. tenet fructus perceptos esse restituendos: mihi vero æquius, & probabilius videretur eius opinionem esse moderandam, ac intelligendam secundum presentem, & præ narratam declarationem. tu autem cogita. Secundo limita quo ad fructus sic male, & in debite perceptos, eodonatatos seu remissos ipsi bene-

beneficiario, siue in totum ex gratia, siue in partem ultra summam solutam ratione compositionis factæ cum Camera Apostolica, cum de stylo Dataria sit, ut soleat partem fructuum male perceptorum exigere, & reliquos condonare, ut colligitur ex Nauar. in comment. de Spolice. §. 12. sub num. 4 & Mandos. de signat. grat. tit. de Absolutio mala fruct. percep. quæ compositio dicitur quædam gratuita conuentio. Rebus. in tract. de decim. q. 13. nu. 14. qui beneficiarius ut sit tutus in foro conscientia, debet exprimere verum valorem fructuum exactorum Nauar. conf. 73. de Simon. in antiq. etiam si huiusmodi fructus fuissent modica quætitatis, cum eius taciturnitas gratiam surreptitiam redderet. Puteus decif. 131. lib. 1. Mandos. loc. cit. Paris. in eod. tract. q. 60. num. 35. & infra, quo loco etiam insinuat formam, & praxim hodiernam circa hæc fructuum restitutionem seu compositionem.

Est & alia pœna que per has extrauag. infligitur scilicet excommunicatio ipso facto incurrenda, cuius absolutio Summo Pontifici reservatur. Amplius, & primo ut de eius substantia non requiratur, seu expectetur iudicis declaratio, sed statim ipsi confidentiarij in eam incidant, eaque ligentur, & ratio est quia immediate trahit secum executionem cap. pastoralis, §. verum, de appellat. Felin. in cap. Rodolphus, sub num. 38. de rescript. Decius conf. 45. num. 4. Sor. lib. 1. de iust. & iure quæst. 6. art. 6. Roderi. Tom. 1. quæst. regul. q. 8. art. 4. Cesar de Graf. decif. 2. num. 13. sub tit. de sent. excom. Secundo hanc excommunicationis pœnam extendit, ut illa afficiatur etiam mediator seu intercessor, qui ipsam confidentiam procurauerit, tum quia mediator criminis dicitur ipsum delictum committere, ut annotant Gemin. & Franc. in c. mediator, de rescrib. in 6. tum quia qua ratione mediator Simonie incidit excommunicationem, ut expresse cauetur in extrauag. 2. §. statuentes, sub tit. de Simon. inter com. eadem etiam mediator Confidentie arg. tex. in l. illud, ff. ad legem Aquil. & in l. a Titio. de verb. oblig. & ad hoc ut quis dicatur mediator Simonie, seu confidentie non requiritur, quod ipse obea aliquid percipiat, sibi que querat, sed satis est, ut mediator fuerit, ut illa fiat, sicut probatur in d. extrauag. 2. & tradit Nauar. in conf. 59. de Simon. in antiq. Vgn. lin. in eod. tract. tab. 4. cap. 8. vbi de istis proxenetis, & mediatoribus, post Redoan. in tract. de Simon. par. 4. cap. 10. agit, & ad pœnas ad quas teneantur, Vbi vero huiusmodi mediator aliquid de beneficij fructibus perceperit, tunc quia non solum est mediator, sed etiam dicitur principaliter facere, & confidentie delictum committere, alius utique pœnis afficietur præter illam excommunicationis. Paris. in eod. tract. quæst. 22. sub num. 14. dicens id aperte liquere ex verbis d. extrauag. Pij V. in vers. Denique si quis, &c. Limita, ut in hanc excommunicationis pœnam non incidant tam ignorantes prædictas Constitutiones iuxta ea, quæ scribit Nauar. in pluribus consilijs, sub tit. de sen. exc. & præsertim in man. cap. 27. num. 274. vbi neruosiùs quam alibi huius conclusionis rationes tangit, etiam si per legem Papæ excommunicatio esset imposita pro facto de se illicito, & tradit, qui alios citat in sum. lib. 1. cap. 8. vers. Aduerte rursus. prope finem, quæ etiam ignorantes confidentiam ab alio commissam, in quo omnes Doctores concordare asserit Paris. in d. tract. quæst. 21. num. 43. quod declara ex dictis supra in secundo intellectu primæ limitationis ad primam pœnam. Secundo limita, ut neque irregularitatem incurrant si ante absolutionem ab excommunicatione a Summo Pontifice obientam ignorantè celebrarent, quia ignorantia ac bona fide attenda ab irregularitate excusarentur, cum sine dolo non contrahatur ex allegat. in proprijs terminis per Nauar. in conf. 18. numer. 5. de Simon. in antiq. Sed extra casum violatæ censuræ dubium versatur in eo, an respectu ip-

sius criminis scilicet confidentiæ in beneficio commissæ efficiatur quis irregularis, & quidem quod Simoniacus in beneficio sit irregularis probat Lambert. de iure patron. par. 1. lib. 2. quæst. 9. art. 10. Maior. de irregular. lib. 5. cap. 45. sub nu. 1. & firmat Achil. de Graf. decis. 2. sub titl. de Simon. Veruntamen Nauar. in conf. 34. & seq. eod. tit. in antiq. sententia videtur, quod non solum iure antiquo at- tento, sed etiam nouo extranag. Pij V. incip. Cum primum, ob crimen Simoniacæ in beneficio commissum ipso iure in foro conscientie quis irregularitatis, & inhabilitatis pœnas non contrahat ante sententiam condemnatoriam, & Hen- riquez loco superius cit. asserit Simoniacum etiam publicum in beneficio non fi- eri irregularem, quia nullo iure exprimitur, nec sit crimen depositione dignum, in terminis vero huius Constitutionis Pij V. Paris. in præalleg. tract. 9. finum. 9. affirmatiuam opinionem verissimam, ac in iudicando, & consulendo tenen- dam existimat ponderando inter alia ipsam in eo, quod confidentiarios beneficiis obtentis priuet, & ad futura inhabiles reddat, ex quo, inquit, satis videri constare de irregularitate, quæ inter præcipuos effectus hanc inducit, vt irregulari non possint beneficia conferri. Dicit. in eum nostris, de concess. præb. Cardin. Paris. in conf. 136. nume. 40. vol. 4. alijque citati per Didac. Couar. in præd. §. 8. sub nu- me. 6.

Pauli. IV. Constitutio publicata Romæ die 27. Nouembris 1557. contra eos, qui pro obtinendis beneficijs seipfos pro alijs in examine supponunt, vel aliquas pensiones offerunt, aut beneficia impetrant pro alijs, vt ab eis aliquid consequatur, vel pro se ipsis, vt alijs postea cum pensione relinquunt f. 6014. in Bullar. incip. Inter ceteras curas, & infra.

Nos præmissis fraudibus, & dolis, ac hæresi Simoniacæ quantum cum Deo possumus efficaciter occurrete volentes, Apostolica auctoritate, tenore præsentium statuimus, & ordinamus, atque decernimus, quod de cetero omnes, & singuli, qui post publicationem præsentium in locis infra scriptis faciendam occa- sione beneficiorum obtinendorum se alios esse simulauerint, & tanquam tales se in examine supposuerint aut beneficia pro personis id ignorantibus, seu pro se, vel pro alijs cum oblatione alicuius pensionis annuæ, aut pro alijs cum spe pensionem annuam, aut aliud quantumuis modicum temporale commodum ab eis consequendi, vel pro se ipsis principaliter, animo, & intentione ea postmodum in fauorem aliorum, etiam quantumuis idoneorum, & benemeritorum, cum simili pensione, aut commodo, aut etiam sine eo relinquendi obtinere pro- curauerint, cuiuscumque status, gradus, ordinis, & conditionis existant, etiam si Episcopali, aut alia maiori dignitate Ecclesiastica, vel Cardinalatus honore seu mundana, etiam Regia, Ducali, aut Marchionali præminentia præfulgeant, ex- communicationis, & anathematis, ac maledictionis æternæ sententiam, a qua nisi a nobis, aut Romano Pontifice pro tempore existente, præterquam in mortis ar- ticulo constituti absolui nequeant, nec non priuationis omnium, & singulorum be- neficiorum Ecclesiasticorum cum cura, & sine cura, secularium, & quorumuis ordinum regularium per eos in titulum, vel commendam, aut alias quomodolibet obtentorum, & inhabilitatis ad illa, & alia in posterum obtinenda pœnam eo ipso absque alia desuper facienda declaratione incurrant, ita vt consilio solum summarie, & extraiudicialiter, quod ipsi contra tenorem præsentium aliquid fe- cerint, per Curiam causarum Camere Apostolicæ generalem Auditorem, seu Viceauditorem vel eius Locumtenentem pro talibus, & vt tales publicari possint, & nihilominus sic, vt præfertur, obtentæ prouisiones, & commenda, aliaq; disposi-
uones

tiones nulla sint, irrita & inanes, nullumque alicui ius in ipsis beneficiis, vel ad illa tribuant, nec aliquis earum vigore fructus suos faciat, sed ad eorum restitutionem teneantur, possiatque beneficia, tum sic impetrata, quam per eos antea obtenta, tanquam modo præmissa vacantia a nobis, & Rom. Pontifice pro tempore existente duntaxat libere impetrari volumusque statutum, ordinationem, & decretum nostrum huiusmodi, etiam quo ad Monasteria monialium, & alia beneficia per moniales, aut alias mulieres obtineri solita locum habere. Non obstantibus.

S O D O M I A.

PRÆTER Summissas sciendum est, qualiter contra clericos nefandi criminis reos ultra disposita in Concil. Lateranensi sub Alex. 3. relato in c. clerici de excessu prælat. pena fuerunt aggravata per duas Constitutiones Pii V. quarum prima est sub Datum Romæ kal. Aprilis 1566. in Bullario fol. 924. incip. cum primum.

§. Si quis crimen nefandum contra naturam, propter quod ira Dei venit in filios diffidentia, perpetraverit, curia seculari puniendus tradatur, & si clericus fuerit omnibus ordinibus degradatus simili poenæ subiciatur.

Altera vero constitutio de privatione clericorum propter incontinentiam, & eorum traditione brachio seculari, est eiusdem Pii V. publicata Romæ die tertio Septembris 1568. fol. 1028. in Bullario incip.

Horrendum illud scelus, quo polluta sceleratæque civitates tremendo Dei iudicio consumantur, acerbissimum nobis dolorem intulit, gratiterque animum nostrum commouet, ut ad illud quantum potest comprimendum, studia nostra cõferamus. Sane Lateranensi Concilio dignoscitur constitutum, ut quicumque Clerici, illa incontinentia, quæ contra naturam est, propter quam ira Dei venit in filios diffidentia, deprehensi fuerint labore, a Clero deiciantur, vel ad agendam in Monasterijs penitentiam detudantur. Verum ne tanti flagitij contagium, in punitionis spe, quæ maxima peccandi illecebra est, fidentius invalescat, Clericos huius nefarii criminis reos, grauius vlciscendos deliberauimus, ut qui animæ interitum non horrescunt, hos certe deterreat civilium legum vindex gladius secularis. Itaque quod nos iam in ipso Pontificatus nostri principio, hac de re decreuimus, plenius nunc, fortiusque persequi intendentes, omnes, & quoscumque Presbyteros, & alios Clericos seculares, & regulares, cuiuscunque gradus, & dignitatis, tam dirum nefas exercentes, omni priuilegio clericali, omnique officio, dignitate, & beneficio ecclesiastico præsentis Canonis auctoritate priuamus, ita quod per Iudicem Ecclesiasticum degradati, potestati statim seculari tradantur, qui de eis illud idem capiat supplicium, quod in laico hoc in exitio deuolutos, legum reperitur sanctionibus constitutum. Nulli ergo, &c.

c. clerici
de
exces.
prala.
& sub
dito.

ADDITIO Præsentis constitutionis dispositionem, & penas ampliamus. *Ampl.*
non solum in clerico Sodomita masculorum concubitore, sed & in eo qui feminam
præposita venere cognouerit cum in hoc casu Sodomia proprie committi dicatur. 1.
sicuti præ alijs voluerunt Afflicti in constitut. regni, legum asperitate lib. 3. rubr.
42. num. 13. Iul. Clar. qui de comm. opinione attestatur lib. 3. recep. sent. S. Sodo-
mia num. 2. eamque sequutus est Menoch. de arb. Iud. lib. 2. casu 86. num. 5. & in
addit. ad eundem casum num. 40. Couar. in epitome de sponsal. & matrim. par. 2. §. 2.
5. num. 7. & Sayrum lib. 7. thesaur. conscient. c. 12. sub num. 21. Secundo ampliamus
in.